

מסכת עדיות

פרק ב משנה ד

שְׁלֵשָׁה דְּבָרִים אָמַר רַבִּי יִשְׁמָעֵאל לְפָנָי חֲכָמִים בְּכֶרֶם בִּיבֻנָּה.
עַל בִּיצָה טְרוּפָה שֶׁהִיא נְתוּנָה עַל גִּבֵּי יָרֵק שֶׁל תְּרוּמָה, שֶׁהִיא
חֲבוּר. וְאִם הִיָּתָה כְּמִין כּוֹבֵעַ, אֵינָה חֲבוּר. וְעַל שִׁבְלֵת שֶׁבֶקְצִיר
וְרֹאשָׁה מִגִּיעַ לְקֶמֶה, אִם נִקְצְרָה עִם הַקֶּמֶה, הִרִי הִיא שֶׁל בַּעַל
הַבֵּית, וְאִם לֹא, הִרִי הִיא שֶׁל עֲנָוִים. וְעַל גִּנָּה קוֹטְנָה שֶׁהִיא
מִקְפֶּת עָרִיס, אִם יֵשׁ בָּהּ כִּמְלֵא בּוֹצֵר וְסֵלֹ מִכָּאן וּמִלָּא בּוֹצֵר
וְסֵלֹ מִכָּאן, תִּזְרַע. וְאִם לֹא, לֹא תִזְרַע: